

Kurýr 22/2016

Občasný týdeník

www.publicumcommodum.cz

Ověřené i neověřené zprávy a komentáře. Můžete přispět svými postřehy a názory i vy. Příspěvky posílejte na adresu – pus@volny.cz. V dalším čísle Kurýra se jimi budeme zabývat. Nechcete-li Kurýra dostávat, sdělte nám to. Děkujeme.

Východní vítr se mění v orkán

Ministr zahraničí Lubomír Zaorálek se vypravil do Běloruska. V Minsku jednal s prezidentem Lukašenkem. Zřejmě už zapomněl, že ještě před nedávnem byl Lukašenko označován za jediného evropského diktátora.

Po Zemanových a Sobotkových námluvách s Čínskou lidovou republikou, zamířil na Východ další vyjednávač. Ještě před ruskou anexí Krymu a vypuknutím hybridní války na východní Ukrajině by byl Lukašenko v Evropě ten poslední, s kým by stálo za to jednat. Prezidentem Běloruska je od roku 1994. Získal si nálepku posledního autokratického diktátora v Evropě. Ve své funkci se chová absolutisticky a zpočátku též velmi proruský. Tento jeho postoj se v poslední době obrací, protože Lukašenko z Ruska cítí nebezpečí, které by ho mohlo připravit o jeho moc.

Bývalý ředitel kolchozu proslul nemilosrdným pronásledováním opozice. Dva bývalí představitelé státního zastupitelství Dmitrij Petruškevič a Oleg Sluček, kteří požádali o azyl v USA, doložili, že v červnu 2001 bylo 30 představitelů opozice na Lukašenkův příkaz zavražděno "oddíly smrti". Mezi oběťmi je i bývalý ministr vnitra Jurij Zacharenko a Viktor Gončar, předseda Nejvyššího sovětu (rozpuštěného roku 1996).

Zaorálka Lukašenko v Minsku vybídl k dalšímu zlepšení vztahů mezi EU a Běloruskem. Otázka je na kolik se Lukašenko se svojí výzvou obrátil na toho pravého, nicméně Zaorálek podle Minsku prý potvrdil, že nastal čas otevřít novou kapitolu ve vzájemných vztazích. Prý Česká republika a Bělorusko chystají investiční projekty za stovky milionů eur. Ještě před nedávnem dluh Běloruska ČR činil přes 34 milionů korun.

Zatímco Zaorálek vyjednával v Bělorusku, rakouský ústavní soud rozhodl, že prezidentské volby se budou v celém rozsahu opakovat. Na průběh květnového hlasování si stěžovala Svobodná strana Rakouska (FPÖ), jejíž kandidát Norbert Hofer v druhém kole těsně prohrál.

Voličskou základnu FPÖ tvoří zejména drobní podnikatelé, zaměstnanci, nejmladší voliči a lidé nespokojení s přistěhovalci a EU. Základními body jejího programu jsou: nesouhlas s přistoupením Turecka k EU, odmítnutí evropské ústavy (tzv. Lisabonská smlouva), odmítnutí zvýšení příspěvků EU, zprísnění zákona o občanství a účinný boj proti podvodům v oblasti získávání azylu.

Ve zrušených volbách zvítězil zelený a sociálně demokratický kandidát Van der Bellen díky korespondenčnímu hlasování o 30.000 hlasů. Právě tyto hlasy byly nyní zpochybněny. Že se v opakované volbě budou výsledky hodně lišit, není pochyb. Zejména po brexitu a chování evropských politiků v čele s Angelou Merkelovou, Martinem Schulzem a Jean-Cloude Junckerem v posledních týdnech.

Zatímco ve Velké Británii premiér Cameron po prohraném referendu podal rezignaci a Británie teď hledá nového premiéra (premiérku), tato trojice se tváří jako by se nic nestalo. Ba naopak, jakoby se jim po rozhodnutí britských voličů ulevilo.

Dokončení na str. 3

Brexit, pár dnů poté

Po úvodních siláckých prohlášeních zařadila Evropská unie zpátečku a zvolna ustupuje.

Už se nepožaduje vyloučení Velké Británie, ale „normalizace“ vztahů, už se nebudou měnit a psát nové smlouvy, ale ponechají se ty staré. Taktika je zřejmá. Merkelová a spol. začaly nekompromisně obhajovat to, co nikdo nezpochybňuje. O tom, co bylo skutečnou příčinou prohraného referenda, se mlčí.

Jednat o vystoupení Velké Británie ze svazku EU začnou až poté, co Británie bude aktivovat článek 50 o vystoupení země. V praxi to znamená, že politici počkají na to, kdo vystřídá Camerona v křesle ministerského předsedy a co nový premiér položí na stůl.

Také prý nebudou jednat separátně se Skotskem. To snad je také samozřejmé. Skotsko není samostatnou zemí, nemá s Uníí žádný přímý vztah. V malém je to asi takové, jako kdyby Juncker či Schulz řekli, že nebudou jednat s např. Tyrolskem, ale jen s Rakouskou republikou.

Referendum ve Velké Británii neodmítlo přece čtyři základní pilíře - volný pohyb kapitálu, zboží, osob a služeb. Přesto si jejich dodržování představitelé EU kladou jako nutnou podmínku další kooperace Velké Británie a Evropské unie.

V referendu poddaní Jeho Veličenstva naopak odmítli zneužívání sociálního systému, aroganci a zpupnost nikým nevolených bruselských úředníků a komisařů, vymýšlejících si nesmyslné kvóty, nařízení a omezení. Byli proti rozpínavosti evropské levice a jejího sociálního inženýrství. O tom se sice mluví jen tak lehce, po špičkách. Ale přesto bude muset Evropská unie právě to reformovat, pokud by ji neměly opustit další státy.

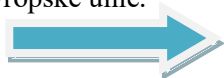
A tak je na místě mírný optimismus. Nikdo si nepřejí, aby se spolupráce s Velkou Británií přerušila, všichni chtějí lehce reformovat.

To ale přece unijní politici věděli již předtím. Tak proč to nechali dojít tak daleko?

Úspěch ČR v Bruselu?

Bohuslavu Sobotkovi se prý podařilo vyjednat v Bruselu výjimku pro deset klíčových staveb v ČR. Nemusejí opakovat posudek vlivu na životní prostředí, tzv. EIA. Problémy s posudky EIA má asi stovka dalších dopravních staveb za zhruba 130 miliard korun. Zpoždění staveb se odhaduje na dva roky.

Drobný ústupek bruselských úředníků byl však spíše výsledkem brexitu než nějakým úspěchem Sobotkovy diplomacie.

Dokončení ze str. 1

Skupina představitelů ODS Petr Fiala, Zbyněk Stanjura, Jan Zahradil, Evžen Tošenovský a Přemysl Sobotka vyzvala Jean-Clauda Junckera k rezignaci. Brusel ale zatím vůli k reformě neprojevil, Junckera Evropský parlament hlasy ČSSD (a co Zaorálkovi výzvy?), TOP 09 i ANO ve funkci podržel.

Po brexitu je rozhodnutí rakouského ústavního soudu další rána pro evropské politiky. Co nastane až Hofer zvítězí v rakouských prezidentských volbách? Zlepšení vztahů s Běloruskem, které dojednával Zaorálek v Minsku? Německý ministr zahraničí už také uvažuje o zrušení protiruských sankcí. O tom, že je proti nim prezident Miloš Zeman ví snad i každé malé dítě.

Prezidentské trenýrky jsou dražší než tibetská vlajka

Číňan Tung Ťiang-čching (41), který při návštěvě čínského prezidenta v březnu v Praze ukradl tibetskou vlajku, musí podle prvoinstančního rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 6 zaplatit českému státu 15.000 korun, jinak půjde na dva měsíce do vězení,

U Obvodního soudu pro Prahu 1 bylo jednání se členy skupiny Ztohoven odročeno na srpen. David Hons, Martin Hájek a Filip Crhák čelí obvinění z krádeže, poškozování cizí věci a výtržnictví kvůli tomu, že loni na podzim vyměnili na střeše Pražského hradu prezidentskou standartu za obří červené trenýrky. Hrozí jim až tři roky vězení.

Škodu policie vyčíslila na 90 tisíc korun. Obžaloba konkrétně uvádí, že způsobili škodu na střešní krytině a klempířských prvcích ve výši 44 285, dále na ocelovém lanku, aby ztížili sejmutí trenýrek (10 850) a ukradená vlajka byla vyčíslena na 33 600 korun.

Kancelář prezidenta navíc nárokuje 310 692 korun za nemajetkovou újmu.

Bez Andreje

Lidé, kteří nejsou fanoušci ministra financí Andreje Babiše a jeho výrobků, mají nyní šanci se vyhnout nákupu zboží z jeho holdingu Agrofert.

Pomůže jim nová aplikace pro mobilní telefony, která se jmenuje příznačně „Bez Andreje“. Díky čárovému kódu odhalí, zda zboží vyrobil Andrej, s tiskovinami si ale zatím neví rady. „Sám jsem nevěděl, co všechno je jeho,“ říká autor aplikace

Aplikace funguje na jednoduchém principu. Zákazník si do telefonu přes fotoaparát naskenuje čárový kód výrobku a aplikace mu ukáže, zda je výrobek z Babišova koncernu, nebo ne.

Pokud patří výrobek do holdingu ministra financí, na obrazovce telefonu se objeví výstražný červený trojúhelník s obličejem ministra financí a s nápisem Andrejovo. Pokud výrobek Agrofert nevyrobil, ukáže se zelená fajfka v kruhu s nápisem Bez Andreje.

Bohužel, aplikace je prozatím dostupná pouze na výrobky značky Apple, které mají operační systém iOS. Ale autor slibuje, že se pokusí i o její další verze.

Dlouhý for president?

Současný prezident Hospodářské komory Vladimír Dlouhý často rád zasahuje do záležitostí, které jsou více politické než hospodářské.

Tak je tomu i v případě Bakalou vytunelovaného OKD. „Vláda by se měla především rozhodnout, jak se postaví vůči OKD. Nejhorší je nejistota,“ řekl Dlouhý. To jsou ale noviny!?!

Že by se někdejší kandidát na prezidenta, kterého vyřadily neplatné podpisové archy, chystal znovu na svoji kandidaturu?

Naše blogo sféra

janderova.blog.idnes.cz
ivanbednar.blog.idnes.cz

Protistátní konference na pražském magistrátu. Jak je to možné?

V sobotu 11. června se v hlavním jednacím sále Magistrátu hlavního města Prahy uskutečnila akce pod heslem „ANO MÍRU! NE NATO!“.

Setkání bylo uspořádáno Českým mírovým hnutím a Asociací Vojáci proti válce za podpory Klubu zastupitelů KSČM v Zastupitelstvu hlavního města Prahy.

Pro neznalé by to vše mohlo znít téměř bohulibě. Mír si přeje všichni přejeme. Realita je ovšem mnohem temnější. Její podhoubí hledejme v Rusku, které by za mírotvůrce mohl označit jen blázen, nebo poslušné kolečko v soukolí Putinovy propagandy. A to je přesně případ výše zmíněných organizací.

Pořádání takové akce v oficiálních prostorách pražského magistrátu považují za skandální. Akce je totiž v příkrém rozporu s oficiální zahraniční politikou České republiky, která je členem NATO.

Bohužel to ukazuje na dvě negativní věci. Zaprvé na velmi vágní podmínky pro pořádání akcí na pražském magistrátu. Město až doposud prakticky nereguluje jejich obsah. Stačí, že si konkrétní zastupitelský klub zarezervuje sál. Čistě teoreticky by se zde tak mohla konat třeba konference o podpoře terorismu.

Podmínky magistrátu však lze poměrně jednoduše změnit. Budu navrhopvat vytvoření metodiky a jasných pravidel pro pořádání akcí,

kteřá budou obsahovat například i podmínku, že akce nesmí být v rozporu s ústavou, zákony a oficiální politikou České republiky.

Boj s druhým negativním jevem bude nepoměrně složitější. Jde totiž o posilující ruskou propagandu na našem území. Ta se zde může opřít o příznivce v čele s prezidentem Zemanem. A právě tito podporovatelé Putinovského režimu, často schovaní za pofidérní organizace typu Českého mírového hnutí, jsou potom hlásnou troubou ruského vidění světa.

Aby nedošlo k omylu. Nechci ani v nejmenším omezovat svobodu slova. Pouze prosazují dodržování zákonů a upozorňují na to, že ruská chapadla sahají stále hlouběji. Zkušenosti přitom jednoznačně říkají, že to nevěstí nic dobrého.

Navíc lze předpokládat, že Rusko bude chtít využít Brexitu a současných problémů Evropské unie. Proto je právě nyní ještě důležitější důležitější, abychom byli ostražití.

Jaroslava Janderová, janderova.blog.idnes.cz

Autorka je předsedkyní OS ODS Praha 1, místopředsedkyní spolku Publicum commodum, zastupitelka HMP a předsedkyně Kontrolního výboru ZHMP.

Komunisté vládnou, socialisté jako zástěrka

Ještě před začátkem prázdnin se stačila Babišovi rozpadnout další koalice. V sedmdesáti tisícovém Havířově skončila koalice hnutí ANO, komunistů a Hnutí pro Havířov. Z vedení města byli odvoláni radní za hnutí ANO a hnutí pro Havířov. Situace v tamním hnutí ANO je dramatická, prakticky se rozpadla místní organizace.

Novým partnerem dále vládnoucí KSČM se stali sociální demokraté. A co Bohumínské usnesení, vylučující spolupráci ČSSD s komunisty?

Poměr v 11členné městské radě bude 6:5 ve prospěch KSČM. Primátorem zůstává Daniel Pawlas (KSČM).

Babišovy klobásy kdysi zvítězily nad Zemanovou skepsí, bohužel!

*Hysterčení některých politiků nezná mezí.
Zaorálek volá po hlavě J. - C. Junckera, chce ho
odvolat z postu předsedy Evropské komise. Přidal
se k němu ministr obrany Martin Stropnický.*

Podle Stropnického prý od Junckera „nelze očekávat ani politickou odvahu, natož vůli k posunům, které by EU učinily pro lidi **přijatelnější**.“ Dopmyslíme-li slova pana ministra do důsledků, vyplývá z toho, že žijeme v Evropské unii, kde jsou pro to **nepřijatelné** podmínky. Tak proč tam jsme? Zřejmě by to v RVHP bylo přijatelnější. Možná ty podmínky učiní přijatelnějšími až Andrej Babiš (bude líp, že?).

Skoro to vypadá, že si ministr obrany Martin Stropnický na Žofinském fóru o armádě a bezpečnosti ve svém podmanivě larmoyantním projevu (jak na pohřbu milovaného strejce) také popletl Evropskou unii s NATO. Považuje odchod Británie z EU za událost, která přišla „v nejhorší dobu, kdy se na východní hranici Evropy agresivně tlačí Rusko a usiluje o rozbití zbytků evropské politické jednoty, a kdy islámský extremismus tlačí migrační vlny uprchlíků do Evropy.“

Což o to, Rusové se na východní hranici Evropy agresivně „tlačí“, o tom žádá. Ale od toho je obranný svazek NATO, aby ruské hrozbě čelil. A také dělá příslušné kroky rozmístěním vojenských praporů v Pobaltí a Polsku či společnými cvičeními v daném regionu. To jistě Stropnický ví. Takže, pokud je zatím známo, Velká Británie uspořádala referendum o vystoupení z Evropské unii, nikoliv ze severoatlantické obranné aliance.

Odchod z NATO však již jednou konal. Neučinila ho Velká Británie, jak by se mohl domnívat Stropnický, ale Francie pod vedením prezidenta de Gaulla v roce 1966. To bylo budoucímu ministrovi deset let a pobýval s diplomatickým pantátou v Itálii a Turecku, kde navštěvoval francouzské lyceum v Ankaře. Tehdy odevzdala Francie představitelům NATO čtyřbodové memorandum, ve kterém ohlásila opuštění integrovaných vojenských sil NATO. Udržování vojenských základů na francouzském území označila za neslučitelné se svrchovaností Francie. Posléze vláda vypověděla umístění sídla vrchního

velitelství NATO v Roquencourtu a požádala o zrušení amerických i kanadských základů na svém území. V roce 1967 pak byla Akademie NATO přemístěna z Paříže do Říma a vojenské orgány se přemístily do Belgie.

Nějaký větší humbuk kolem toho tenkrát nebyl. A po třiačtyřiceti letech předal v roce 2009 francouzský prezident Nicolas Sarkozy v Bruselu generálnímu tajemníkovi NATO Jaapu de Hoop Schefferovi dopis s oficiální žádostí o návrat do integrovaného vojenského velení aliance. Dopis byl odevzdán poté, co rozhodnutí o plném návratu Francie do vojenských složek aliance schválil francouzský parlament.

Před téměř třemi lety diskutovali spolu čerstvě designovaný ministr financí a místopředseda nové vlády Andrej Babiš s prezidentem Milošem Zemanem. Hlavně o Martinovi Stropnickém, kterého Zeman odmítal jmenovat ministrem obrany. „*Doufám, že jsem ho přesvědčil, že by to mělo být v pořádku,*“ uvedl Babiš poté, co prezidentovi předal koš Kosteleckých uzenin.

Bohužel, tehdy Babišovy nekvalitní klobásy zvítězily nad Zemanovou skepsí, a tak dnes máme ministra obrany, který si plete Evropskou unii s naší spojeneckou aliancí NATO či, zaplat' pánbůh dávno zaniklým, RVHP.

Doufejme, že si toho v Bruselu ani nevšimnou, jako si nevšimají výkřiků ministra Zaorálka..

Ivan Bednář
ivanbednar.blog.idnes.cz

Prázdniny jsou tu

Ptáždny jsou tu, přichází čas dovolených a rekreace. Poslanci opustí Prahu. Ti mimopražští se vrátí domů, ti pražští vyrazí do blízkého i dalekého okolí. Vláda bude odpočívat po namáhavé práci.

Možná i pan prezident zajede na Vysočinu, aby si s ochrankou zaplavoval v místním rybníku. Snad si všimne, že vymírají **žaby, mloci a čolci**, protože chybějí tůně, bažinky, velké louže nebo mokřady, které vysušili komunisté a Babiš zlikvidoval svými lány řepky.

Tak tedy **hezké léto** a naberte sílu.

Budeme to na podzim všichni potřebovat. Už v říjnu jsou totiž volby do krajských zastupitelstev a někde i do Senátu.

Den památky obětí komunistického režimu

27. červen je v kalendáři České republiky zařazen do skupiny významných dnů a je označován jako „Den památky obětí komunistického režimu“.

Tento den byla v roce 1950, Popravena česká politička JUDr. Milada Horáková. Stala se obětí justiční vraždy po vykonstruovaném procesu, kterým si komunistická strana v 50. letech upevňovala vedoucí pozici ve státě. Milada Horáková byla zároveň jedinou ženou, popravenou v rámci těchto soudních řízení.

Cílem předem připraveného politického procesu byla diskreditace příznivců demokratických politických stran československého pounorového exilu a západoevropských demokratických států. Na jeho přípravě se poprvé podíleli i sovětsí poradci v Československu.

Odkaz Milady Horákové je i v dnešní době stále aktuální výzvu k zamyšlení nad důvody, jak mohlo dojít k nastolení diktatury jedné strany a jakým způsobem její praktiky zasahovaly do ovládnutí občanů.

I dnes jsme vystaveni podobným hrozbám.

Desatero pravicové politiky

7/ Levný a omezený, zároveň však silný a akceschopný stát

Moderní liberální stát považuje pravice za nezbytný. Avšak musí jít o stát na jedné straně levný a omezený a straně druhé silný a akceschopný tam, kde jde o bezpečnost, ochranu práv a spravedlnost.

Pravice vychází z pěti klasických resortů, ve kterých je stát nenahraditelný: zahraniční politiky, vnitřní a vnější bezpečnosti, spravedlnosti a financí.

Vše, co leží mimo tyto resorty by mělo být v maximální míře ponecháno soukromé iniciativě. Tomu by také mělo odpovídat snižování objemu veřejných financí. A to jak formou omezování výdajů státního rozpočtu, tak formou snižování daňové zátěže směrem k rovné dani.

Pokračování po prázdninách

Víte-li o někom, kdo by měl zájem Kurýra také dostávat, zašlete nám jeho e-mailovou adresu. Děkujeme

Veřejný kurýr – občasný týdeník. Vydává spolek Publicum commodum, dobrovolné sdružení, které sdružuje své členy na základě společného zájmu o veřejné dění na úrovni obcí, krajů a států s vůlí stavět se proti negativním jevům, záměrům a činnostem, které život občanské společnosti a veřejné dění poškozují a ohrožují. Členové se věnují především problematice, která je spojená s obdobím II. a III. odboje, tj. historickému období 1938 – 1945 a 1948 až 1989. Místopředsedkyně Jaroslava Janderová. Odpovědný redaktor Ivan Bednář

Archív starších čísel <http://www.publicumcommodum.cz/index.php/verejny-kuryr-obcasny-tydenik>